

rodna čast ni bila vodna pena; odšel je, gotovo zato, da ne bi še bolj pokazal, kako mu nemir krči srce.

„Če se moreš opravičiti, sestra“ — izpregovoril je Vuk skrban — „opraviči se tudi nam — svojim bratom, ki smo iz mladega skrbeli za-te, da si tako krasno vzrastla; opraviči se nam, Helena!“

„Brat Vuk, ti milček moje duše“ — odgovorila je nežno, tako ljubeznjivo — „tega ne morem, le moj ženin, moj hrabri, zvesti ljubimec, izvé moje skrivnosti, in naj potem stori, kar spozná za dobro!“

„Tedaj pa z Bogom, sestra Helena, z Bogom!“ — poslovil se je Vuk žalosten — pozabi poslednji trenutek to, da sem jaz nasvetoval ta zakon, kateri najprvo zadene tebe.“ (Dal. prih.)

Resnična kratkočasnica.

Ričet, s katerim se je v neki vasi razglas oklicaval.

Sluga županijski, ki je to slabost imel, da je rad pačil svoj jezik z mešanico, stopi na klop pod lipo cerkvenemu zvoniku nasproti, ter začne kričati rekoč: „Alzen poslušajte, kaj se vam pusti vunklicati (duhoven iz cerkve memogredé mrmra za-se: „No, narobe svet! jaz ljudi noter kličem, ta pa vèn kliče!“) pa poprej p-merkam, da, kjer dansi prvokrat na tem mestu stojim, da vam bom vselej glasno in prav v zastopni šprahi govoril; morate vediti, da sem križem svet obhodil, marsikaj skusil, pa svoj dinst zmiraj zvesto opravljal; lovil sem tudi lumpe podnevi in ponoči, in sem se še več šprah naučil, kjer lumpje so po vseh deželah. — Alzen poslušajte! (Babe regljajo tam pod turnom, da se težko beseda zastopi). Alzen (neki kmet za-se: kaj neki ga muči in moti vedno neka golazen!) poslušajte, kaj vam bom najpred p-ubliciral: Slišim, da so tukaj v vaših hribih nekteri tako neotesani, da poštenega rihtneka briča imenujejo. Brič se meni ne smé reči; tako so nekdaž tiste imenovali, kjer so hudodelnike po glavi do čistega obrili; sicer vas bom tudi jaz včasih obril, tode drugače, toraj mi svoj pot recite: rihtnek — in tako je prav! — Alzen (drugi kmet mrmra: Kaj ta čenča vedno neko kaznen imenuje, saj nam še ni nič povedal; neki študent mu razlaga, da z „Alzen“ (also) hoče reči: „Tedaj“). Vsak bo zastopil, kdor nima kosmatih ušes. Alzen: če so tukaj kaki faliti, vam jaz veselo pošto prinesem, da so nekatere štiftenge za take v erledigungo peršle; kdor hoče katero doseči, naj ne zamudi postavljenega brišta 14 dni, toraj naj do pravega časa pisan noter pride, pa naj tudi abšift prinese. — Zdaj pa še to: To prihodnjo sredo bo abhandlunga po ranjkem L. N., pa boste uže austroge dobili vsi tisti, ktere vas zadene. Alzen jaz mislim, da ste me vsi dobro zastopili, in da se bo vsak še posebej zato am vzel, da tudi drugim pové, kar sem vam p-ubliciral. Merkajte alzen!“

Konec svetá — kdaj bo?

Konec svetá prerokujejo učeni možje vsak po svoje. Za kratek čas — čujmo, kaj pravijo. Buffon pravi, da bode zemlja zmrznila, kar se ima po njegovih besedah gotovo čez 90.000 let zgoditi. Gruithuisen pa trdi, da bo huda vročina konec svetá. „Vse na svetu — pravi Gruithuisen — ima nagon v sebi se strditi; potem se bode zemlja unela, se goreča vrtila milijon let okrog solнца in ogorela bode padla v krilo svoje matrne prijateljice“ — Dr. Olber prerokuje zemlji mokro smrt; repata zvezda bode vso vodo stisnila na kviško in zemljo v nji potopila — v kakih 220.000.000 letih.

Kdo ima po tem takem prav? Preširn bi menda tudi tem prerokom zapel:

Vsi pojte rakom žvižgat
Lažnjivi zvezdogledi!

Dopisi.

Iz Zagreba. — Ravnokar je prišel „imenik darovateljev za utemeljenje jugoslavenske akademije in jugoslavenskega vseučilišča v Zagrebu na svetlo. Iz tega imenika, v katerem nahajamo tudi darovatelje iz slovenskih dežel („rodoljubi u Kranjskoj“ so zaznamovani z 1100 gold. in 1 cekinom za 100 lir) se vidi, da jugoslavenska akademija ima dosihmal vsega imetka (premoženja) skupaj 197.806 gold. 41 kr.; od kterega je že plačano 143.499 gold. 75 kr., a od obljubljenega se ima še plačati 54.306 gold. 66 kr.; jugosl. vseučilišče ima plačanega 6588 gold. 50 kr., obljubljenih 700 gold. Mecen jugoslavenski prevzvišeni škof dijakovaški gg. Strossmayer je povsod prvak: akademii je daroval 85.200 gold., vseučilišču 6000 gold.

Iz Maribora 27. marca. — V nedeljo 3. aprila t. l. bo v tukajšnji čitavnici beseda, h kateri se sklicuje glavni zbor, da odloči: ali se bode od strani čitavnice letos kaka večja svečanost praznovala ali ne.

Odbor.

Iz Trsta 18. marca. J. G. V. (Naše slovenstvo in naš sedanji zrak). — Kako so se pač bili prevarili vsi tisti „dobri“ gospodje, ki jim je bila že zdavno vroča želja in priljubljena nada, da bi vidili v kratkem poitalijančeno vso tržaško okolico! Zvedel sem po sreči še unidan, da ravno zategadelj se je moralo čakati čez leto in dan, predno se je odprla za opravljanje službe Božje že zdavno sezidana nova cerkev v Rojani, skorej četrť ure deleč od Trsta, na zadnji strani blizo kolo-dvora. Pa vendar je, hvala Bogu! po velikem trudu naših prijatlov tudi v tem zmogla pravica Slovencev. Tu prebiva blizo 90.000 duš; med njimi jih okoli 70.000 govori razne jezike v mestu, 20.000 pa je trdih Slovencev zunaj mesta. Za te se slovenski pridiguje in opravlja navadna služba Božja v 14, pravim, v štirinajstih cerkvah, za vse une pa v petnajstih, namreč za Italijane (brez Judov ali Židov in Armenov) v sedmih, za Nemce katoliške, protestantske in helvetske vére je v treh (le predpoldne in posebej, se vé). Ostale cerkve so za Grke, za Ilirce („Schiavoní“, kakor jim pravijo tukaj), za Angleže, za Jude in za Armene (to je, vsaka družba posebnega verstva, h kateri se eni in drugi štejejo, ima tukaj eno cerkev). Kaj posebnega in, djal bi, res prav razveseljivnega je pač to, da tudi tukaj v Trstu še vedno veliko Slovencev zahaja v vsako cerkev, kadar se tam pridiguje ali opravlja služba Božja v njihovem jeziku, čeravno tisti, ki so bliže mesta, so nahajali poprej kaj tacega le v dveh cerkvah, zdaj pa v — šestih. Povsod imajo dovelj svojih pevcev, dasiravno nimajo kake posebne šole, da bi se v nji prav izurili v petji. Nemci katoliške vere pojó, kakor od nekdaž, le pri sv. maši, po pridigi dopoldne vsako nedeljo in vsaki praznik, svojo navadno pesem: „Hier liegt...“ — Da se slovenstvo tudi tukaj še zmirom krepko drži, to je večidel le zaslug vrlih duhovnikov našega naroda, kakor drugod po slovenskih deželah, sicer bi bilo že zdavno začelo po malem razstapljati se v italijanščini in pa izginjati čedalje bolj. Velike hvale je pač vredna sedanja posebna skrb in marljivost duhovnikov za praktično popraviljenje in čiščenje našega jezika med ljudstvom z rabo lepe in čedne ali prave slovenščine ob kakoršni si bodi priložnosti, ki jim jo podaja njihov neprestani dotik in, djal bi, njihovo živetje z ljudstvom, ki pa tu